

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518203509
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3518203509.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu E. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. 7, zastúpeného I. združením Centrum správnej pomoci Prievidza, so sídlom Lehota pod Vtáčnikom, 1. mája 388/8, IČO: 51876141, proti žalovanému Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpenému Advokátskou kanceláriou AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., so sídlom Martin, P. O. Hviezdoslava 10625/23B, IČO: 36 865 036, o určenie, že záložné právo neexistuje a iné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 5C/74/2018 - 305 zo dňa 28. júna 2021 takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu žalobcu, výrokom II. žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a výrokom III. zrušil uznesenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 5C/74/2018-60 zo dňa 29.11.2018 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/38/2019-142 zo dňa 18.03.2019. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou pôvodne voči žalovanému 1/ a voči žalovanému 2/ spoločnosti Dražobník, s.r.o., so sídlom Košice, Hviezdoslavova 6, IČO: 36 764 281, domáhal určenia, že zmluva o splátkovom úvere č. 023627266 zo dňa 31.03.2009 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným 1/ je absolútne neplatná. Rovnako sa domáhal určenia neplatnosti záložnej zmluvy, určenia toho, že žalovaným 1/ použitá okamžitá splatnosť záväzkov je neprijateľná zmluvná podmienka a toho, aby súd určil že právne úkony záložného veriteľa smerujúce k realizácii výkonu záložného práva zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. LV XXX, k. ú. Bukovec sú neplatné. Žalovanému tiež žiadal uložiť na príkaz súdu povinnosť vymazať žalobcu zo zoznamu dlžníkov a odstrániť negatívny rating, aby si žalobca mohol zobrať iný úver. Uznesením č. k. 5C/74/2018-286 zo dňa 26.05.2021 súd pripustil zmenu žaloby tak, že žalobca sa ďalej domáhal určenia, že záložné právo viaznuce na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX, a to dom so súp. č. X, postavený na parcele č. 962/2, a pozemky parc. č. 962/1 o výmere 908 m², parc. č. 962/2 o výmere 885 m², parc. č. 963/1 o výmere 557 m², parc. č. 963/3 o výmere 332 m² a parc. č. 2707 o výmere 97 m² v k.ú. Bukovec, evidované Okresným úradom Myjava, katastrálny odbor, neexistuje. V druhom bode petitu sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou na vyššie charakterizovaných nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX pre k. ú. Bukovec. Uznesením súdu č. k. 5C/74/2018-60 zo dňa 29.11.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/38/2019-142 zo dňa 18.03.2019 bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva zriadeného na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 31.03.2009 ako zabezpečenie zmluvy o splátkovom úvere č. 0253627266 zo dňa 31.03.2009, k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. Bukovec zapísaným na

LV č. XXX až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Uznesením súdu č. k. 5C/74/2018 - 225 zo dňa 10.08.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03.09.2020, súd konanie voči žalovanému 2/ zastavil. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav: Zo zmluvy o hypotekárnom úvere č. 0253627266 súd zistil, že dňa 31.03.2009 uzavreli sporové strany zmluvu, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi hypotekárny úver vo výške 21 377,- eur. Žalobca sa zaviazal úver splácať v pravidelných mesačných splátkach po 133,51 eur vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca. Účelom poskytnutia úveru bolo nadobudnutie nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXX . v k. ú. F. Zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 31.03.2009 súd zistil, že zmluva bola uzavretá medzi žalovaným ako záložným veriteľom a 1/ L., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. 7, 2/ C. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX, 3/ T. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, ako záložcami 1/- 3/. Predmetom záložného práva boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX v k. ú. F. Z oznámenia o začatí výkonu záložného práva žalovaným zo dňa 26.06.2017 súd zistil, že tento žalobcovi oznámil, že vzhľadom na skutočnosť, že jeho pohľadávka voči žalobcovi z hypotekárnej zmluvy č. 253627266 zo dňa 31.03.2009 sa stala splatnou dňa 13.06.2017, začína výkon záložného práva predajom nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. Právne vec súd posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka; § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 10, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 103, § 151a, § 151b ods. 1 - 4, § 151c ods. 1 a 3, § 151d ods. 1 veta prvá, § 151e ods. 2, 151j ods. 1 a 2, § 151l ods. 1, 151m ods. 1 veta prvá, ods. 4 a ods. 10, § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy; § 75 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení platnom v čase uzavretia zmluvy a podľa čl. 3 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Uviedol, že žaloba bola čo do prvého žalobného návrhu určovacou žalobou, a preto skúmal preukázanie naliehavosti právneho záujmu na takomto určení zo strany žalobcu. Súd považoval naliehavý právny záujem žalobcu za preukázaný, nakoľko pokiaľ žalobca mal za to, že záložné právo nevzniklo, resp. neexistuje, prípadne že žalovaný nedisponuje voči žalobcovi splatnou pohľadávkou, bez požadovaného určenia by bolo jeho právne postavenie neisté, resp. by bez takéhoto určenia boli jeho práva ohrozené. Zmluvu o hypotekárnom úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, avšak táto je ako zmluva o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia nehnuteľností vyňatá z pôsobnosti zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to podľa § 1 ods. 2 písm. a) tohto zákona účinného v čase uzavretia zmluvy a nie je teda spotrebiteľským úverom. Žalobca namietal, že zmluva o hypotekárnom úvere obsahuje veľké množstvo neprijateľných podmienok, preto súd ex offo podrobil zmluvu v tomto smere súdnemu prieskumu. Následne dospel k záveru, že zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, ktoré by mali právnu relevanciu vo vzťahu k meritu veci. Pokiaľ žalobca namietal, že mimoriadne zosplatenie, ku ktorému žalovaný pristúpil, bola neprijateľná sankcia, ktorá nebola individuálne dojednaná, k tomuto súd uviedol, že oprávnenie žalovaného mimoriadne zosplatiť úver vychádza zo zákonného ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Nejedná sa preto o sankciu, ktorá by vytvárala nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Žalobca ďalej na jednej strane namietal, že žalovaný neskúmal pred uzavretím zmluvy jeho bonitu, na druhej strane však v rozpore s tým namietal, že žalovaný od neho požadoval súhlas so sprístupnením údajov o všetkých úveroch a bankových zárukách, čo považoval za postup v rozpore so zákonom o ochrane osobných údajov. Pokiaľ žalobca namietal skutočnú výšku záväzku a spôsob účtovania splátok žalovaným najprv na úrok a úrok z omeškania, resp. poplatky a pokuty a až potom na istinu, súd mal zato, že dojednanie zmluvných strán, ktoré malo byť súčasťou všeobecných zmluvných podmienok ako súčasť zmluvy o úvere v tomto zmysle neodporuje žiadnemu zákonnému ustanoveniu. Pokiaľ si zmluvné strany vopred dojednávajú úhradu dlhu v splátkach a určia si na aké pohľadávky bude plnenie zo splátky započítané, nie je dôvod považovať takúto dohodu za ustanovenie v rozpore so zákonom. V konaní nebol zistený ani žiadny iný dôvod neplatnosti zmluvy o úvere a zmluvy o zriadení záložného práva, napr. podľa § 37 až 40 Občianskeho zákonníka, a preto súd posúdil obe zmluvy ako platné, pričom vo vzťahu k zmluve o zriadení záložného práva žalobca namietal iba to, že bol zo strany žalovaného prinútený k podpisu záložnej zmluvy čoby podmienky k poskytnutiu hypotekárneho úveru. K tomuto súd uviedol, že táto skutočnosť nemôže byť pravdivá už len preto, že žalobca nebol účastníkom zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 31.03.2009 a do postavenia záložcu sa dostal až nadobudnutím nehnuteľností od pôvodných záložcov. Z vyššie uvedeného súd ustálil, že žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, v dôsledku ktorých je zmluva o zriadení záložného práva od počiatku neplatná a žiadne také skutočnosti nevyplývajú ani z predložených dôkazov. Zo žiadnych skutočností nevyplývalo, že záložné právo neskôr zaniklo. Súd preto v časti požadovaného určenia, že záložné právo na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalobcu neexistuje, zamietol. Druhým žalobným návrhom sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou na nehnuteľnostiach

vo vlastníctve žalobcu. Žiadne zákonné ustanovenie neuvádza zabezpečenie záväzku spotrebiteľa záložným právom ako neprípustné, a preto nemôže byť zriadenie záložného práva vo všeobecnosti v rozpore s dobrými mravmi. Záložné právo slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva tým, že záložného veriteľa oprávňuje uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia pohľadávky z predmetu záložného práva, ak pohľadávka nie je riadne a včas splnená. V rámci výkonu záložného práva sa záložný veriteľ môže uspokojiť aj predajom zálohu na dražbe podľa zákona o dobrovoľných dražbách. Žiadny právny predpis z predaja zálohu na dobrovoľnej dražbe nevylučuje nehnuteľnosti, ktoré by slúžili ako obydlie spotrebiteľa. V prípade výkonu záložného práva žalovaného spôsobom predaja domu žalobcu na dobrovoľnej dražbe sa jedná o legálny zásah do jeho práva vlastníť majetok, ktorý zásah sleduje legitímny cieľ a na jeho dosiahnutie je vhodný. Pokiaľ ide o podmienku primeranosti v užšom slova zmysle, aj túto zásah spĺňa, pretože iné zásahy pre ochranu práva žalovaného vlastníť majetok nie sú vhodné, nakoľko nezabezpečujú možnosť uspokojenia jeho pohľadávky v primeranom čase. Žalobca svoj záväzok neuhrádza žiadnym spôsobom od 4/2017, t. j. viac ako štyri roky. Napriek tomu na pojednávaní deklaroval ochotu splácať záväzok splátkami po 200,- eur, ktoré tvrdenie súd posúdil ako účelové. Žalobca ani netvrdil a ani nepreukázal, že by hodnota zálohu neprimerane prevyšovala sumu pohľadávky žalovaného, ktorá má byť výkonom záložného práva uspokojená. Súd preto dospel k záveru, že výkon záložného práva žalovaného nezasahuje do práv žalobcu vo väčšej miere ako je potrebné na dosiahnutie účelu a spôsobená ujma na základných právach nie je neprimeraná sledovanému cieľu. Aj v tejto časti preto súd žalobu zamietol. Súd ďalej uviedol, že z výpisu z úveru za obdobie roka 2017 vyplýva, že žalobca zaplatil poslednú riadnu splátku dňa 21.04.2017. Nakoľko žalovaný v upozornení na mimoriadnu splatnosť záväzku zo dňa 10.05.2017 nešpecifikoval, kvôli ktorej splátke pristupuje k zosplatneniu pohľadávky, možno plynutie premlčacej doby počítat od splatnosti prvej splátky, s ktorou sa žalobca dostal do omeškania, t. j. od 5/2017. Keďže každá splátka bola splatná 20. dňa v mesiaci, odo dňa 20.05.2017 začala plynúť v súlade s § 103 Občianskeho zákonníka premlčacia doba celého dlhu a uplynula 20.05.2020. Svoje právo na zaplatenie zosplatneného dlhu z úveru si žalovaný v samostatnom konaní uplatnil žalobou doručenu súdu dňa 30.03.2020, teda v rámci plynutia premlčanej doby. Námietke premlčania vznesenej žalobcom teda podľa súdu nebolo možné vyhovieť. Keďže k premlčaniu záložného práva nemôže dôjsť skôr, ako by došlo k premlčaniu pohľadávky záložným právom zabezpečenej, uvedený právny názor súdu má za následok, že aj námietka premlčania výkonu záložného práva bola žalobcom uplatnená nedôvodne. Navyše žalovaný mal neodkladným opatrením právoplatným dňa 10.04.2019 uloženú povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva zriadeného na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 31.03.2009, v dôsledku ktorej skutočnosti došlo k prerušeniu premlčacej doby až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Nakoľko bola žalobcom podaná žaloba v celom rozsahu zamietnutá, bol plne úspešnému žalovanému voči žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd prvej inštancie ex offio neskúmal spotrebiteľskú zmluvu, či táto neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a napokon sa podľa žalobcu súd prvej inštancie nevysporiadal so vznesenou námietkou premlčania. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na nové konanie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie zamietol žalobu na tom právnom závere, že zmluva o hypotekárnom úvere č. 0253627266 zo dňa 31.03.2009 (ďalej len „zmluva o úvere“) ako aj zmluva o zriadení záložného

práva k nehnuteľnostiam zo dňa 31.03.2009 sú platné, pričom v prípade zmluvy o úvere súd prvej inštancie uviedol, že túto ako spotrebiteľskú zmluvu podrobil ex offo súdnemu prieskumu a zistil, že neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky. Ďalej súd podrobil výkon záložného práva testu legality, legitimity, vhodnosti a primeranosti a konštatoval, že výkon záložného práva žalovaného nezasahuje do práv žalobcu vo väčšej miere ako je potrebné na dosiahnutie účelu a spôsobená ujma na základných právach nie je neprimeraná sledovanému cieľu. Žalobcom vznesenú námietku premlčania považoval za nedôvodnú.

6. Žalobca svoje odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

7. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

8. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

9. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Odvolací súd po preskúmaní veci, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi, dospel k záveru že napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto ho potvrdil. K odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

11. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, no bližšie v odvolaní neuviedol, aké navrhnuté dôkazy súd prvej inštancie nevykonal a ani čo nimi malo byť preukázané. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia súdu prvej inštancie vychádzajú z vykonaného dokazovania, pričom súd prvej inštancie neopomenul vykonať žiaden z navrhnutých dôkazov potrebných pre rozhodnutie. Listinné dôkazy, ktoré predložil žalobca v konaní, ako aj ďalšie listinné dôkazy, ktoré sú obsahom súdneho spisu, boli vykonané v zmysle § 204 CSP. V zmysle ustanovenia § 295 CSP súd môže vykonať aj ďalšie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, no takýto postup je odôvodnený len vtedy, ak je to potrebné pre rozhodnutie o veci. Odvolací súd dôvodnosť takéhoto postupu nezistil. Rozsah zisteného skutkového stavu z vykonaných dôkazov spoľahlivo umožňoval súdu prvej inštancie rozhodnúť o žalobnom návrhu bez potreby vykonávania ďalších dôkazov. Pokiaľ skutkové zistenia z navrhnutých a vykonaných dôkazov boli dostatočné pre rozhodnutie vo veci, ako tomu bolo aj v tomto konaní, nebolo potrebné, aby súd vyhľadával a vykonával ešte ďalšie dôkazy podľa ustanovenia § 295 CSP.

12. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a teda nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP ako namietal žalobca v odvolaní. Ani tu žalobca bližšie neodôvodnil, v čom mali spočívať nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie. Z vykonaných dôkazov nevyplývajú iné skutkové zistenia ako tie, ktoré uvádzal aj súd prvej inštancie, a ktoré vyplývajú aj z napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd nezistil také skutkové zistenia, na ktoré by súd prvej inštancie v konaní neprihliadol. Súd prvej inštancie skutkové zistenia z vykonaných dôkazov riadne v zmysle § 220 ods. 2 CSP vo svojom rozhodnutí uviedol a tieto nie sú ani výsledkom logických rozporov pri samotnom hodnotení dôkazov súdom prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené odvolací súd aj túto odvolaciu námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú.

13. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným zo zmluvy o hypotekárnom úvere č. 0253627266 zo dňa 31.03.2009 ako hlavný záväzkový vzťah správne súd prvej inštancie posúdil ako obchodný záväzkový vzťah podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zároveň ako vzťah spotrebiteľský podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd aj správne uviedol, že na zmluvu o úvere sa nevzťahujú ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Túto zmluvu súd prvej inštancie správne posudzoval s ohľadom na to, či zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, na zistený skutkový stav aplikoval relevantné právne normy a dospel k správnym právnym záverom. Svoje závery o takomto posúdení zmluvy o úvere následne aj riadne uviedol vo svojom rozhodnutí (bod 37 napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie) a s týmito závermi sa odvolací súd stotožňuje a v celom rozsahu na ne odkazuje. Nemožno konštatovať, že by súd neskúmal spotrebiteľskú zmluvu z hľadiska existencie neprijateľných podmienok ako namietal žalobca. Žalobca v odvolaní namietal len to, že súd existenciu neprijateľných podmienok neskúmal, no bližšie už neuviedol, aké podľa žalobcu neprijateľné podmienky, ktoré súd prehliadol, zmluva obsahuje. Keďže sa súd posúdením existencie neprijateľných podmienok zaoberal a zmluvné podmienky podľa názoru odvolacieho súdu vyhodnotil správne, ani táto námietka žalobcu nebola dôvodná. Rovnako sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom zaoberal aj platnosťou zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 31.03.2009 (bod 38 napadnutého rozsudku) a aj v tejto časti dospel k správnym právnym záverom aplikáciou relevantných právnych noriem. Aj v tejto časti je odôvodnenie napadnutého rozsudku dostatočné, presvedčivé a spĺňajúce zákonné kritéria odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Aj v tejto časti odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

14. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so vznesenou námietkou premlčania, tak ani táto nie je dôvodná. Súd prvej inštancie sa s námietkou premlčania zaoberal a vysporiadal sa s ňou v ods. 43. napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa síce stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že výkon záložného práva premlčaný nie je, avšak už nie s čiastkovými závermi o začatí plynutia premlčacej doby vo vzťahu k zabezpečenej pohľadávke. Predmetom tohto konania nie je nárok na zaplatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere, a preto bolo potrebné preskúmať najskôr plynutie premlčacej doby záložného práva a až následne s ohľadom na ustanovenie § 100 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka premlčanie samotnej zabezpečenej pohľadávky. V zmysle ustanovenia § 101 je premlčacia doba trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V prípade záložného práva ustanovenie § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje, že záložný veriteľ môže začať výkon záložného práva, ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená. Z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 13.06.2017 vyplýva, že žalovaný vyhlásil mimoriadnu splatnosť ku dňu 13.06.2017. Prvý raz preto bolo možné vykonať záložné právo dňa 14.06.2017, od ktorého plynie premlčacia doba výkonu záložného práva.

15. Uznesením Okresného súdu Nové mesto nad Váhom č. k. 5C/74/2018 - 60 zo dňa 29.11.2018 bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bolo žalovanému uložené zdržať sa výkonu záložného práva. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že nariadením neodkladného opatrenia, ktorým bolo uložené žalovanému, aby sa zdržal výkonu záložného práva, došlo k prerušeniu premlčacej doby. V dôsledku nariadeného neodkladného opatrenia sa žalovaný nemôže počas jeho trvania objektívne domáhať uspokojenia pohľadávky výkonom záložného práva, a preto počas tohto obdobia nemôže plynúť ani premlčacia doba. V opačnom prípade by počas obdobia vykonateľnosti nariadeného neodkladného opatrenia došlo ku skráteniu premlčacej doby (prípadne aj k jej uplynutiu), v rámci ktorej by žalovaný reálne mohol uspokojiť svoju pohľadávku výkonom záložného práva bez hrozby vznesenia námietky premlčania zo strany dlžníka. Uznesenie, ktorým bolo nariadené vyššie uvedené neodkladné opatrenie, bolo voči žalovanému vykonateľné dňa 05.12.2018. Od vykonateľnosti tohto rozhodnutia už žalovaný nemohol pristúpiť k výkonu záložného práva, a preto jeho právo odvtedy, t. j. od 05.12.2018 až do zániku neodkladného opatrenia spočívalo a premlčacia doba neplynula. Keďže záložné právo bolo možné vykonať prvý raz dňa 14.06.2017, trojročná premlčacia doba do 05.12.2018 ešte neuplynula a od tohto dňa žalovaný nemôže vykonať záložné právo v dôsledku súdneho zákazu (až do právoplatnosti napadnutého rozsudku vo výroku II.). Premlčacia doba výkonu záložného práva jednoznačne neuplynula a žalobcom vznesená námietka premlčania preto nebola dôvodná. Pokiaľ sa súd prvej inštancie zaoberal aj začatím plynutia premlčacej doby zabezpečenej pohľadávky z dôvodu, že k premlčaniu záložného práva nemôže dôjsť skôr ako by došlo k premlčaniu pohľadávky zabezpečenej záložným právom, pričom dospel k záveru, že aj z tohto dôvodu je námietka premlčania nedôvodná,

pretože zabezpečená pohľadávka nie je premlčaná, je posudzovanie námietky premlčania záložného práva z tohto hľadiska zbytočné. Už z vyššie uvedených dôvodov záložné právo premlčané nie je, a preto nebolo potrebné sa zaoberať premlčaním zabezpečenej pohľadávky a z tohto hľadiska hodnotiť aj premlčanie záložného práva. Okrem toho sa záver súdu o začatí plynutia premlčacej doby zabezpečenej pohľadávky v nadväznosti na ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka javí byť minimálne predčasný pre absentujúce podstatné skutkové zistenia ohľadne omeškania žalovaného a splatnosti celého úveru pre konkrétnu splátku úveru. Avšak vzhľadom na predmet tohto konania, ako aj na nedôvodnosť námietky premlčania záložného práva z vyššie uvedených dôvodov nie je potrebné sa týmito skutkovými okolnosťami zaoberať a vyhodnocovať, kedy začala plynúť premlčacia doba vo vzťahu k zabezpečenej pohľadávke a či a kedy už uplynula, plynie, prípadne spočíva a podobne. Týmito okolnosťami by sa mal zaoberať súd konajúci vo veci nároku žalovaného na zaplatenie zabezpečenej pohľadávky, a to bez ohľadu na to, ako ich v tejto veci vyhodnotil súd prvej inštancie, pretože v tejto veci súd prvej inštancie nemal zistené všetky potrebné skutočnosti na ich vyhodnotenie, avšak z hľadiska predmetu konania to ani nebolo potrebné.

16. Pokiaľ ide o výrok III. napadnutého rozsudku, ktorým bolo zrušené nariadené neodkladné opatrenie, podľa obsahu odvolania tento odvolaním napadnutý nebol (žalobca neuviedol žiadne odvolacie dôvody, pre ktoré by mal byť aj tento výrok nesprávny) a odvolací súd ho mohol preskúmať iba ako závislý výrok v zmysle ustanovenia § 379 písm. a) CSP. Výrokom závislým od rozhodnutia o napadnutom výroku je taký výrok, ktorého obsah je viazaný na iný výrok s tým, že sám osebe neobstojí, pokiaľ by tento iný výrok odpadol alebo bol zmenený. Keďže výrok III. je viazaný na výrok I., ktorý neodpadol a ani nebol zmenený, nebol dôvod meniť a ani rušiť výrok III. napadnutého rozsudku, ktorý je v súlade s ustanovením § 335 ods. 1 CSP.

17. Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Žalovaný si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu nevyplývalo, že by žalovanému vznikli trovy odvolacieho konania. Odvolací súd preto žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).